

O PARODIE ATROCE

Am citit pentru prima dată o piesă de Ana Ripka Rus prin intermediul Festivalului de teatru scurt de la Oradea, ediția din 1992, când dna Elisabeta Pop m-a invitat să fac parte dintr-un juriu condus de Dumitru Solomon, juriul urmând să citească mai multe zeci de piese pentru concursul de dramaturgie ce însoțea festivalul. Am fost de acord cu toții că, alături de Șerban Codrin, Dan Mișu și alții, piesa **Fereastră cu fată** de Ana Ripka Rus avea (pe lângă siguranța scriiturii) o atmosferă aparte vorbind despre solitudine și captivitate în filieră expresionistă. Descoperindu-ne concitadini (autoarea este studentă în Litere la Universitatea din Cluj), am avut ocazia să-i evaluez multe alte texte (ce ar putea face oricând materialul unui volum substanțial) care m-au convins în primul rând de capacitatea sa de a transforma propriile obsesii în imagini teatrale. În fond, autoarea însăși este singura eroină a pieselor sale, numai că trebuie să te obișnuiești s-o descoperi în variatele ipostaze de spaimă, lirism

sau descurajare, de furie sau ironie pe care le încorporează personajele sale. În zadar vom căuta în paginile scrise până acum de Ana Ripka Rus vreo concesie făcută relației obiective cu exteriorul, în afara unei vagi coerențe „realiste”. Logica este totdeauna a unei subiectivități încăpățanată, creatoare de imagini și prototipuri ale propriilor lăitmotive. Este o literatură a lucidității, care bravează uneori prin cinism, alteori prin cruzime (aici, în **Inima mâncată**, o îndrăzneală cruzime de parodie), pentru a disimula o inteligență sensibilă (sau, poate, o sensibilitate inteligentă) pusă prea adesea la încercare. **Inima mâncată**, nu cel mai specific dintre textele autoarei, este însă cel mai deschis și comunicativ: o mică parodie atroce de amor medieval, ce duce mai departe o bătălie a contestării pe care Ana Ripka Rus o poartă de una singură.

MIRCEA GHIȚULESCU

ANA RIPKA RUS

INIMA MÂNCATĂ

DOAMNA
CAVALERUL

Un turn crenelat ocupă toată scena. Scări într-o parte, ca și cum ar urca de jos, din castel. Doamna fuge în sus pe scări, urmată de Cavaler.

DOAMNA (*se apleacă peste parapet, ținându-se de burtă, forțându-se să vomze, apoi se uită la Cavaler*): Nu ți-a fost de ajuns să-mi faci doar rău, a trebuit să-mi și spui.

CAVALERUL (*râzând cu poftă, o arată cu degetul*): Dar la ce mi-ar fi folosit să țin secretul meniului de azi?

DOAMNA: Meniu?! Cum îndrăznești să spui despre inima celui mai viteaz cavaler din zonă că este meniu?!

CAVALERUL: Nu, nu, iartă-mă. A fost. (*Râde.*) Ai mâncat-o.

DOAMNA: De ce? Cum ți-a venit ideea asta macabră să mă hrănești cu... (*Se apleacă peste parapet, încercând să vomze.*)

CAVALERUL: Exact așa cum i-a venit și lui să-ți trimită un asemenea suvenir. Sinistru. Când mi l-a adus scutierul spunând că sosește direct de pe câmpul de luptă și l-am despachetat, nu mi-a venit să cred.

DOAMNA: Să crezi?! Să crezi că există atâta dragoste încât cineva își poate dăruia, la propriu, inima?

CAVALERUL: Haide, halde, nu exagera. A murit mai întâi și după aceea ți a dat-o. La propriu. Și, în plus, nici nu era

atât de viteaz. Oricum, în ținut, sunt singurul care s-a întors viu dintr-o cruciadă.

DOAMNA: Doamne, și cât m-am rugat să rămână în viață! Să rămână întreg, să-i simt inima bătând... (*Se apleacă peste parapet, chinându-se; Cavalerul râde, arătând-o cu degetul.*) Te distrezi, așa-i? Ticălosule!

CAVALERUL: Canibalo!

DOAMNA: Ei bine, domnule, află că niciodată nu am mâncat ceva mai bun ca inima celui pe care l-am adorat. Și tu... tu, ticălosule...

CAVALERUL: Canibalo...

DOAMNA: ...tu mi-ai servit-o la masă spunând că e carne de mistreț.

CAVALERUL (*hohotind*): Trebuie să recunoști că am imaginație! (*Doamna se apleacă mai tare peste parapet.*)

CAVALERUL: Ce faci?! Vrei să te arunci?

DOAMNA (*ștergându-și gura cu o batistă*): Nici gând.

CAVALERUL: Ești convinsă?

DOAMNA: Absolut.

CAVALERUL: Bine. (*Se așază pe jos.*) Am crezut că vrei să mori și tu, o dată cu el.

